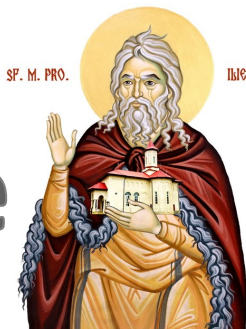

Speranța

Sfântului Ilie

Foaie săptămânală a Parohiei Sf. Ilie cartier
Speranța din Piatra-Neamț

Duminica a 29-a după Rusalii (a celor 10 leproși)

Tema duminicii este mulțumirea sau recunoștința, virtutea creștinului de a fi mulțumitor, una atât de potrivită în această perioadă în care pornim pe drumul curățirii de patimi și păcate având ca ajutor harul înnoit al prezenței și lucrării Domnului Iisus Hristos în noi și alături de noi, semnul văzut al acestui har fiind agheasma mare.

Apostolul citit începe tocmai cu mulțumirea pe care o aduce Sf. Pavel în numele ucenicilor săi din Colose pentru că Dumnezeu ne-a scos de sub puterea întunericului, ne-a iertat păcatele și ne-a făcut vrednici de moștenirea sfinților, adică de împărăția Fiului, împărăția iubirii. Fiul lui Dumnezeu întrupat este Cel din Care, întru Care și pentru care sunt toate, inclusiv noi. După ce că ne-a creat și ne-a pus la dispoziție lumea organizată după legile Lui, ne-a și mântuit, dându-ne viață veșnică dacă vom rămâne organe vii ale trupului Său, Biserica, iar cei care cresc în harul acestei vieți, își găsesc fericirea veșnică în permanentizarea

legăturii de comuniune pe care o trăiesc cu Dumnezeu, prin Fiul și prin Duhul Sfânt, alături de sfinți.

Bine ar fi să mulțumim și noi mereu lui Dumnezeu pentru această legătură de familie cu El și cu Biserica Lui, construindu-ne viața în jurul acestei familii, în care să simțim că ne curățim și progresăm. Altfel arată lumea și altfel își vede viața cel care trăiește mulțumind conștient lui Dumnezeu pentru toate cele vechi și pentru cele noi. Cele vechi, adică faptul că ne-a creat, ne-a mântuit, are grijă de noi, ne curățește, ne vindecă și ne crește, ne sfințește. Cele noi, adică toate câte ni se întâmplă în fiecare zi: dulci și amare, plăcute și dureroase, ușoare și împovărătoare, limpezi și pline de ispite. Toate sunt bune și de folos celui care are credință, nădejde și dragoste.

Sf. Evanghelie, prin exemplul viu al celor 10 leproși, ne îndeamnă în aceeași direcție. Nu era ușor să fii lepros: o boală grea, molipsitoare, care te izola de familie și de societate, te trimitea să locuiești cu cei bolnavi asemenea ție la marginea comunităților, așteptând mila oamenilor, te obliga să porți un clopoțel la gât, sau să faci mereu zgomot la apropierea unei persoane sănătoase, strigând avertismentul: Lepros! Lepros!

Un grup de 10 leproși vindecă Mântuitorul, apoi îi trimite la preot, persoana care avea puterea să certifice

vindecarea și să permită reintegrarea în familie și comunitate. Ei au credință în reputația Lui și în cuvântul Său, se duc, iar pe drum se curățesc. Numai unul se întoarce, și acela era samarinean, adică un fel de sectar cu sânge și credință amestecată, evreiască și păgână. Răsplata lui e mare, și anume mântuirea. Pe lângă trup, i se vindecă sufletul. Familia primește înapoi un om sănătos și pe dinafară, și pe dinăuntru.

Până și Împărtășania Sfântă se numește Euharistie, adică mulțumire, după înțelesul grecesc. La Sf. Liturghie, preotul mulțumește lui Dumnezeu, în numele credincioșilor, pentru toate câte le-a făcut Dumnezeu, culminând cu dăruirea Trupului și Sângelui Fiului Său, pe care cere să fie înnoite oamenilor, pe Sf. Disc și în Sf. Potir.

Rămâne ca o temă de fiecare zi să învățăm să mulțumim, să spunem mai des, pe lângă rugăciunea minții "Doamne Iisuse...", și "Slavă Ție, Doamne", și "Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție, Dumnezeule". Dimineața când ne sculăm, seara când ne culcăm, după fiecare lucru cât de mic pe care-l terminăm, după orice primim de oriunde, când observăm că nu suntem încercați cu o ispită sau o problemă care se vede la altul. Mare lucru să mulțumim și pentru cele amare și dureroase, cerând să fim scăpați, dacă place bunătății Lui, iar dacă nu să primim înțelepciune, răbdare și putere, mărturisind că se putea și mai rău, mai dureros, mai greu.

Dacă mulțumim, spun Sfinții Părinți, suntem în har, căci conștientizăm înțelepciunea lui Dumnezeu care se lucrează asupra noastră și suntem mai pregătiți și pentru conlucrarea cu puterea Lui care ne mișcă într-o direcție voită de El. Dacă mulțumim, facem începutul primirii a noi și noi bunătăți, ca unii ce vom ști să le apreciem și să le înmulțim creștinește, dar și a noi lecții, arătând că suntem dispuși a ni le însuși, una după alta.

Iată de ce exercițiul mulțumirii, către Dumnezeu și către oameni, nu are voie să lipsească din viața noastră, chiar și când oamenii, mai ales, nu ne mulțumesc înapoi. Să ne bucurăm pentru noi când nu o fac, ni l-am îndatorat pe Dumnezeu, și să ne întristăm pentru cei nesimțitori, fără a-i judeca, având atâta grijă: să nu le sprijinim, finanțăm, aprobăm păcatele.

Sf. Lavrentie de Cernigov pomenit azi e cel care zicea, acum 70 de ani, că a venit vremea să zică și mirenii "Doamne Iisuse". Sf. Maxim Mărturisitorul de la 21 ianuarie, printre altele, arăta să ne rugăm și noi, nu doar să dăm altora să ne pomenească, fie aceia și sfinți în viață. Sfinții Părinți de la sinodul 6 ecumenic (23 ian.), mari scriitori de canoane, ne aduc aminte să luăm în serios legile bisericesti. Sf. Ierarh Iosif cel Milostiv (26 ian.) ne arată cum putem fi milostivi până la jertfă, dar cu ochi priveghetor la cei care ne primesc darul.